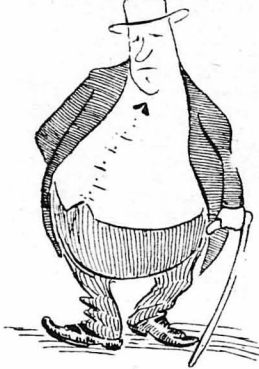

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΚΕΙΝΗ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟΣ

Ήσαν άρραβωνασμένοι. Χονδρός εκείνος, πλούσιος, έμπορος, πολλά κερδίασε κατά τó διάστημα τού πολέμου, χραιοφορτημένος, κοιλιαράς καί άνοιχτόζαυρος. Τών έλεγαν Άναξιμανδρό.

Χονδρός εκείνος, πλούσιος, έμπορος, πολιτευτής...

Κατήγγο από κάποιο χωριό τού Ζαγορίου. Στην άρχή πουλούσε στους δρόμους κουλούρια καί τυρί, έπειτα σιγά-σιγά άνοιξε μασιγιάδικο, τó όποιο με τόν καιρό έγινε μαγέρικο, τó μαγέρικο-ξενοδοχείο καί τó ξενοδοχείο νυχράν ρεστωράν. Ύστερα άρχισε νά προηγηθεί τó ρόφημα στό στρατό. Ήταν παιά ό μόνος προμηθευτής, ό γενικός εφοδιαστής τών μαχομένων κατά τούς πολέμους, ό φίλος τών ύποφυγόν καί τών προηποφυγόν. Έτσι μιá μέρα έγινε καί βουλευτής, ό βουλευτής ύποφυγής, ό ύποφυγήςμος μησητήρας κούρης κοινοκοινοφθεμισμένης καί διαλεχτής, κατανομένη από μιá μεγάλη πόλη τής Εφοριακής Τουρκίας, πολυφέρου, λεπτής, όφιατιστριάς καί άνειροφαιούδης.

Αυτός ήταν ό μνηστήρ. Εκείνη ήταν άδύνατη, λιγάκι κοκκαλιάρα, με νοσταλγούντας όφθαλμούς καί εύαισθητόν καρδιάν. Τήν έλεγαν Εύραξία καί ήταν ρομαντική, ρομαντικώτερα καί από τó πρώτο έρωτικό τραγούδι τών παιδιών τού Γενναίου, αίσθηματική εις άκρον, εύαισθητός ως πλάξ φωτογραφική, μυγιάγγυχη ως ύποφυγική συνείδησις! Είχε σπουδάσει στις καλύτερες καί έμαθε νά παιζει εις τó πιάνο τó :

« Ave Maria maris stella... » Έπίσης ήξεος νά τραγουδάει στις οικογενειακές συναναστροφές, με σιγαρή ντροπαλή φωνή. Για νά δείξει μάλιστα ότι έσπούδασε σέ ξένο σχολείο, τραγουδάει το γνωστό τραγουδάκι :

— Θέλω νά ιδώ τόν Πάππα, τόν Πάππα, τόν Πάππα. Θέλω νά ιδώ τόν Πάππα, θέλω νά τόν δω!...

Ήταν λοιπόν, όπως είπαμε, πολύ εύαισθητή καί αίσθηματική. Έπάθαν ενστάσεις από τών χωριωτών. Τής ήλακας διόσεις, μονολογούσε μονολόγους μυστηριώδεις καί συννευαίνο μέχρι δακρύων όταν αντίκριζε άνθη. Τα ζώα τά άγαπωσε με τρυφερότητα καί λιποθύμισε από τών όρνιθίων τών ψητών της κατσαρούλας... άλίγον πόν τά φάη!...

Έφερε καί τή μαμά τού.

— Τα καιμένα, τά άδωα ζώα!... Έλεγε κ' έλλαγε όταν διάβαζε διστηγήματα ες άποκαλήτων στις έφημερίδες. *** Έκείνος είχε φέρει καί τή μητέρα τού στάς Άθήνας. Ή μάνα τού ήταν χωρική, άγαθή καί άφελής, μιá αιώδης φροντίσε νά τήν... εκπολιτίσει, νά τήν κάνει λιγάκι μοντέρνα! Τι διάβολο! Έρχετ νά στέκη κ' αυτή στό ήφος τού... Καί όταν έφρωγαν κ' οι τρεις στό μεγάλα κέντρα τής προτεϊνόμενης, ή μάνα τού, έσοκλισημένη λιτά καί ξεπασημένη κ' άνεμοιμαλη, δέν ξεχνούσε, στό τέλος, για νά δείξη τήν καλή καί έπίσημη καταγωγή της, νά ζητήσει μεγαλοφώνως από τó γκαρσόν :

— Όλίγας ό-γ-δ-ο-ντ-ο-γλυφίδας!... Έπίσης πήγαινε τακτικά στό γιατρό για νά τής φτιάσει μιá δ-ε-ν-δ-ο-σ-τ-ο-ι-χ-ι-α (άδοντοστοιχία) για τó στόμα της!... Τήν μέλλουσαν νύφη της,

τήν άγαπούσε καί τήν έκολάκευε : — Σ' έμένα, τής έλεγε, θά βρεις μιá γνησία μητέρα σου, που θά σε λατρεύη!...

Ή νύφη της τήν έσέβετο καί τήν έπαυαν τά δάφρα όταν άκουγε τήν πεθερά της νά τής διηγείται τόν θάνατο τού μακαριού τού σιζόγου της, τόν όποιον είχε σκοτώσει ένα μουλάρι καθώς τó φρόντινε κάστανα νά τά πάη στό Γιάννενα νά τά πουλήση. Τó μουλάρι τόν κλώττισε στην κοιλιά καί τόν άρρησε στόν τόπο! Στόν κόσμο ύμως διηγούντο διαφορετικά τó διστηγήμα. Δέν άνέφεραν καθόλου τó μουλάρι. Έλεγαν πως ό μακαρίτης έφροντίθη ες κάποιο άστοχνητιστά διστηγήμα, ένó πήγαινε σέ μιá Γαλλική λουτρόπολι νά κάνει μάτια, γιατί τόν πόνεγαν οι γοφοί τού!...

Άδύνατη εκείνη, λιγνή, άλίγον δακρυώδης.

Έξαινα, μιá μέρα, ένα τρομερό γεγονός άναστάτωσε τήν εύαισθητή άρραβωναστική τού κ. Άναξιμανδρόν. Διάβασε στις έφημερίδες πως ένας ναύτης άιτοκτονήσε μετά τής φίλης τού για λόγους έρωτικο-οίκαγεμιασούς. Έπλεσαν από τήν Άζρόπολι κ' έφταναν κομμάτια.

Ή εύαισθητή καί λεπτεπίλεκτη Εύραξία θέλησε άμέσως νά παραγγείλη ένα λευκό στεφάνι, με λευκές ταινίες καί λευκά γράμμαματα, για νά τó καταθέσει επί τής σορού τού ναύτου καί τής φίλης τού, οι όποιοι τής ήσαν βέβαια άγνωστοί, αλλά τήν είχαν συγχίσει με τήν τού πηθίμως τής καρδιάς της. Ό μέλλον σιζήγος της, βλέποντάς τήν άρχάν από τήν συγχίσιον, όσαν νά έπαυσε από έλπίδες πρετούς μετά έπιπλώσο: δαγκιού, τής έλπίδουσε νά κατεβούν στόν ήφο.

Ύληρχαν εκεί άνθη, φύλλα πράσινα καί πουλιά καί περιστέρια για νά τήν παρηγορήσουν.

Καθώς κατήβηκαν, είδε δύο περιστέρια νά φιλιούνται γλυκά, γουργουρίζοντας έρωτικά καί ρομφώντας τήν άνοιξή καί τήν ήδονή τής ζωής, από τó ράμφος άλλών... Ή ρομαντική Εύραξία, μόλις τ' αντίκρισε, άνέθηκε ειθύς εις άλλας σφαιράς.

Εγλάσωσε τά μάτια της καί δείχνοντας με παιδική φωνή τά άλληλοφιλούμενα περιστέρια, ειπε στόν Άναξιμανδρό της :

— Κιττάξε... Κιττάξε... Τι ώραία πού είναι!... Δέν γίνονται πού ώραία! Δέν γίνονται πού νόστημα!...

Έκείνος τά κίτταξε καί τής άπάντησε παίζοντας με τή χρυσή τού κούδια :

— Πώς δέν γίνονται, αγάτη μου, πού ώραία... Γίνονται... κατσημάς!...

Αυτό έφτασε... Ή Εύραξία άρρησε ένα ξεφωρητό φρέιζις καί έπεσε κάτω λιποθύμη!... Τής είχε καταώσει τήν ποιήσιον, τής είχε τήν μαγευτική τού κ. Τσελεμεντέστονφορμαντιούν. Φρέιζι!... Φρέιζι!...

Τό ίδιο βοάδν έχώρισαν. Αύτ ός παντρεύτηκε άργότερα μιá χήρα με παρελθόν καί μέλλον. Αύτ ή ήνοθη με έναν καθηγητήν. Καί ή μάνα τού, όσάς έθαναν κουβέντα για τήν άποκατάστασί τού, τού έλεγε :

— Καλύτερα πούδωθαν έτσι τά παφάματα, για μέ μου... Πολλών γυναικών προκειμένων ή... χήρα βέλτιστος!... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ. Όταν πήγαινε σέ μιá Γαλλική λουτρόπολι...

